ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **D. T.,** zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 1. 2017, č. j. 55 A 9/2016 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2016, č. j. CPR-20777-6/ČJ-2016-930310-V234.

[2] Citovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a současně jím bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, ze dne 9. 6. 2016, č. j. KRPC-57471-25/ČJ-2016-020025 (dále jen „správní orgán I. stupně“), kterým bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo stěžovateli správní vyhoštění a stanovena doba 6 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť na území České republiky pracoval bez platného povolení k zaměstnání.

[3] Dne 12. 4. 2016 byla provedena pobytová kontrola v areálu společnosti PT servis konzervárna spol. s r. o. na adrese: Purkyňova 1000/4, Tábor, kde byl kromě dalších cizinců kontrolován také stěžovatel, který zde pracoval na střeše budovy a barvou natíral plechové římsy. Při kontrole se prokázal cestovním dokladem s vízovým štítkem Polska a délkou pobytu 180 dní s platností od 28. 1. 2016 do 16. 11. 2016; platné povolení k výkonu zaměstnání ani živnostenské oprávnění nepředložil. Na základě toho správní orgán I. stupně zahájil dne 12. 4. 2016 řízení o správním vyhoštění stěžovatele, s nímž téhož dne sepsal protokol podle § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"). Do protokolu stěžovatel mj. uvedl, že do České republiky přicestoval poprvé v roce 2015 na jeden měsíc na návštěvu k tetě – paní H. H., která žije v P. a má na území České republiky povolen trvalý pobyt. Poté odcestoval zpět na Ukrajinu a dne 29. 1. 2016 se vrátil opět do Prahy k tetě. Následně mu byla nabídnuta práce na tři dny v Táboře. Tuto nabídku stěžovatel přijal a v areálu jmenované společnosti pracoval od 11. 4. 2016, ačkoli si byl vědom toho, že zde pracuje neoprávněně. V závěru svého vyjádření do protokolu stěžovatel konstatoval, že jeho rodiče a sourozenci žijí na Ukrajině, v České republice nemá žádné vazby, pouze zde žije teta a nevlastní babička. Následně si správní orgán I. stupně opatřil závazné stanovisko Ministerstva vnitra, dle kterého žádný důvod znemožňující vycestování stěžovatele nebyl shledán. Dne 18. 4. 2016 obdržel správní orgán I. stupně oznámení o převzetí zastoupení stěžovatele advokátem Mgr. Tomášem Císařem, od něhož dne 10. 5. 2016 obdržel vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí v této věci. V návaznosti na toto vyjádření požádal správní orgán o provedení místního šetření na adrese: X, P., kde je přihlášena k pobytu paní K. F., X, která uvedla, že stěžovatel je její snoubenec, s nímž se vídá v Praze, kde studuje.

[4] Poté správní orgán I. stupně vydal výše citované rozhodnutí, neboť stěžovatel svým shora uvedeným jednáním naplnil zákonné podmínky pro správní vyhoštění, které nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal stěžovatel odvolání, které žalovaný zamítl a současně toto rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu. V ní zpochybnil skutkový stav věci, ze kterého správní orgány vyšly – zejména pak brojil vůči protokolu, který s ním správní orgán I. stupně sepsal bez přítomnosti tlumočníka. Dále vyjádřil přesvědčení o nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, včetně výsledné doby (6 měsíců), na kterou bylo vydáno. V této souvislosti stěžovatel připomněl, že má legální pobyt na území Polska, že se správními orgány spolupracoval a že se jedná o zásah do jeho soukromého a rodinného života; tento zásah byl podle jeho názoru posouzen nedostatečně, neboť má na území České republiky partnerku, se kterou sdílí společnou domácnost a plánuje společnou budoucnost.

[6] Krajský soud shledal, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně – stěžovatel vykonával práci natěrače bez vydaného povolení k zaměstnání, což bylo bezpečně prokázáno. Pokud jde o namítanou nepřítomnost tlumočníka, konstatoval krajský soud, že při zahájení řízení i následně v protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 12. 4. 2016

pokračování

byl stěžovatel řádně poučen o možnosti přibrání tlumočníka. Této možnosti nevyužil, účast tlumočníka odmítl s tím, že českému jazyku rozumí, což potvrdil podpisem v protokolu. Uvedené vyplývá i z průběhu správního řízení a k posléze uplatněnému požadavku na účast tlumočníka krajský soud konstatoval, že tento se jeví jako obstrukční.

[7] Krajský soud současně potvrdil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, a to jak co do uloženého opatření, tak jeho délky. Délka 6 měsíců odpovídá okolnostem případu, přičemž odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného s tím, že stěžovatel porušil právní předpisy sám a vlastní vinou s vědomím, že na území České republiky nebyl oprávněn vykonávat žádnou obdobnou činnost, při které byl kontrolován. Stěžovateli nic nebrání v tom, aby se bezpečně vrátil na území Ukrajiny, kde žije jeho rodina a kde má zázemí. Skutečnost, že se jednalo o jeho první vybočení ze zákonných mezí, bylo rovněž v napadeném rozhodnutí zohledněno a stanovena doba vyhoštění při samé spodní hranici zákonného rozpětí. Stěžovatel svým jednáním naplnil zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění a skutečnost, že má současně legální pobytové oprávnění vážící se k Polsku, nemá na rozhodnutí ve věci žádný vliv. Správní orgány obou stupňů se řádně zabývaly přiměřeností rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Tento zásah označily za přípustný a v souladu se zákonem, s čímž se ztotožnil i krajský soud. Stěžovatel má celou rodinu na Ukrajině. Jediným důvodem jeho pobytu na území České republiky je finanční přivýdělek. K okolnostem ohledně jeho vztahu údajného vztahu s partnerkou – K. F. krajský soud konstatoval, že je nepovažuje za relevantní, a to především ve světle jeho vyjádření do protokolu dne 12. 4. 2016; odpovědi stěžovatele jsou konzistentní, jednoznačné a krajský soud nenabyl jakékoliv podezření, že kladeným otázkám neporozuměl. Na základě toho tedy podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, ve které nejprve napadl jeho přezkoumatelnost. Dle jeho názoru krajský soud své přezkumné povinnosti nedostál; nedostatečně vypořádal námitky uvedené v žalobě a nezabýval se náležitě ani skutečným stavem věci. Připomněl přitom zejména to, že jeho první vyjádření do protokolu dne 12. 4. 2016 probíhalo bez přítomnosti tlumočníka. Nerozuměl tak velké části pojmů, ke kterým se nemohl vyjádřit, kdy se zejména jednalo o otázky soukromého a rodinného života. Proto volal po opakování svého vyjádření, aby mohl uvést veškeré podstatné skutečnosti, zejména zmínit svoji partnerku na území České republiky.

[9] Z hlediska přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatel namítl jednak jeho neodůvodněnou délku, jednak zásah do rodinného a soukromého života. Krajský soud odkázal pouze na zákonné rozpětí, aniž by se blíže zabýval konkrétními okolnostmi případu. Současně krajský soud – stejně jako oba správní orgány – nedbal na to, že se jedná o zcela zásadní zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života. V této souvislosti stěžovatel poznamenal, že do České republiky přicestoval legálně, pobýval zde na návštěvě u své tety a našel si známost – partnerku, ke které by se rád vrátil. Podle jeho názoru bylo

zcela jistě možné přikročit k řešení, které by mu umožnilo vycestovat do vlasti a následně se vrátit zpět do České republiky. Nebylo nezbytně nutné přistoupit rovnou k uložení správního vyhoštění. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti blíže nevyjádřila, přípisem ze dne 12. 10. 2017 pouze sdělila, že vydala nové rozhodnutí ze dne 25. 9. 2017, č. j. CPR-20517-6/ČJ-2017-930310-V239, kterým dle § 101 písm. e) správního řádu v návaznosti na § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců zrušila platnost shora citovaného rozhodnutí o správním vyhoštění.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podstata věci spočívá v posouzení postupu správních orgánů při uložení správního vyhoštění – a to z hlediska řádného zjištění skutkového stavu věci a zejména pak následného zhodnocení přiměřenosti tohoto rozhodnutí a jeho dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[14] Před samotným meritorním posouzením věci se Nejvyšší správní soud – v návaznosti na vyjádření žalované – zabýval splněním podmínek řízení, především existencí předmětu řízení, a dospěl k závěru, že předmět řízení, tj. napadené rozhodnutí, stále existuje. Novým rozhodnutím vydaným dle § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 101 písm. e) správního řádu se totiž původní rozhodnutí o správním vyhoštění neruší jako celek, ruší se pouze jedna z jeho základních vlastností – a sice: platnost. Platnost správního rozhodnutí znamená, že správní orgán již projevil svoji vůli navenek a je obsahem vydaného rozhodnutí vázán. *A contrario* – od okamžiku zrušení platnosti rozhodnutí není správní orgán tímto rozhodnutím vázán; neznamená to ovšem, že rozhodnutí neexistuje. Nelze proto uvažovat ani o tom, že by odpadl předmět řízení, což by představovalo neodstranitelný nedostatek podmínek řízení [jako je tomu např. v případě zrušení rozhodnutí v rámci přezkumného řízení či obnovy řízení anebo při vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. a) správního řádu].

[15] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti; to znamená, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Z jeho obsahu je jasné, jaké otázky – v návaznosti na žalobní body – krajský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jakož i nosné důvody (*ratio decidendi*), které v napadeném rozsudku vyslovil, jsou zřetelné. Stěžovatel v žalobě uplatnil několik žalobních bodů, k nimž se krajský soud jasně vyjádřil a

vysvětlil, proč je nepovažuje za důvodné. Napadený rozsudek je proto přezkoumatelný. Jinou otázkou je jeho správnost, resp. zákonnost, kterou se zdejší soud zabýval následně – při věcném posouzení kasačních námitek rozporujících již samotnou podstatu věci vymezenou výše.

[16] Základním předpokladem správného posouzení věci je dostatečné zjištění skutkové stavu; správní řád v tomto směru hovoří v § 3 o tom, že správní orgán postupuje „*…tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*“ (tj. základními zásadami činnosti správních orgánů). Jinak vyjádřeno –
jakkoli je správní řízení obecně ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy (§ 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu), není povinnost zjišťování skutkového stavu věci absolutní a je vázána na neexistenci důvodných pochybností. Tomu podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu oba rozhodující správní orgány dostály. Skutečnost, že stěžovatel na území České republiky pracoval bez potřebného povolení k zaměstnání či živnostenského oprávnění není sporná. A jako nesporný lze vzít i další (související) skutkový stav věci, jehož zjištění bylo nutné zejména z hlediska posouzení celkové přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

[17] Podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména „*závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“ Správní orgán I. stupně postupoval v intencích citovaného ustanovení, které je v tomto případě navíc násobeno § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle něhož „*rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

[18] Vyjde-li zdejší soud z obsahu správního spisu, je nutno poukázat především na protokol sepsaný se stěžovatelem bezprostředně po pobytové kontrole dne 12. 4. 2016. Z obsahu tohoto protokolu jsou patrné otázky, které svojí strukturou odpovídají oběma shora citovaným ustanovením zákona o pobytu cizinců a na které stěžovatel jasně a srozumitelně odpovídal. Na tomto místě není účelné reprodukovat všechny jeho odpovědi, nicméně důležité je připomenout, že výslovně uvedl: „*Můj zdravotní stav je dobrý, netrpím žádnou nemocí. Českému jazyku rozumím slovem i písmem, tlumočníka nežádám.*“ Dále popsal svůj dosavadní pobyt na území České republiky, který byl velmi krátký – jeden měsíc v roce 2015 a necelé tři měsíce v roce 2016, a to na základě návštěvy tety. Z hlediska svého soukromého a rodinného života stěžovatel uvedl: „*V České republice mám tetu a nevlastní babičku, obě bydlí v Praze, ale každá na jiné adrese. Na Ukrajině bydlí moji rodiče a sourozenci.*“ Kromě tety a nevlastní babičky neuvedl žádnou jinou osobu, k níž by měl na území České republiky vztah a současně potvrdil, že mu nic nebrání v návratu na Ukrajinu. S ohledem na obsah a podrobnost všech odpovědí přitom nelze mít za to, že by se tak stalo proto, že nebyl přítomen tlumočník a stěžovatel nerozuměl

kladeným otázkám. V takovém případě by jeho odpovědi vypadaly nepochybně zcela jinak; nehledě na to, že výslovně uvedl, že českému jazyku rozumí a vyhotovený protokol podepsal. Za tohoto stavu nebyl důvod, pro který by správní orgány nemohly vyjít z odpovědí stěžovatele uvedených do protokolu dne 12. 4. 2016, které jsou poměrně podrobné, bezprostřední a autentické – předem nepřipravené. Naopak následný požadavek na zopakování výslechu stěžovatele působí poněkud účelově a nelze se divit, že ho krajský soud vyhodnotil jako obstrukční.

[19] Lze tedy učinit dílčí závěr, podle kterého skutečnost, že správní orgán I. stupně sepsal se stěžovatelem protokol bez přítomnosti tlumočníka, nemá negativní vliv na řádné zjištění skutkového stavu věci. Nebylo proto nutné opakovat výslech stěžovatele, čehož se domáhal poté, co se nechal zastoupit advokátem. A nic na tom nemění ani skutečnost, že zástupce stěžovatele v rámci vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí upozornil na to, že stěžovatel na území České republiky sdílí společnou domácnost se svou partnerkou – K. F., s níž plánuje uzavřít manželství. Správní orgán I. stupně tuto informaci neignoroval, prověřil ji při místním šetření a následně také náležitě vyhodnotil. Námitka, kterou stěžovatel napadá nedostatečné zjištění skutkového stavu, jakož i využití protokolu sepsaného dne 12. 4. 2016, je tudíž nedůvodná. V daném případě byl zjištěn skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a který byl následně řádně vyhodnocen s tím, že rozhodnutí o správní vyhoštění stěžovatele s dobou platnosti na 6 měsíců je přiměřené.

[20] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že přiměřenost vydaného rozhodnutí byla posouzena podle § 174a zákona o pobytu cizinců a pro stručnost odkazuje na odůvodnění obou správních rozhodnutí. S ohledem na obsah kasační stížnosti pouze připomíná, že dle zákonné sazby bylo možné uložit stěžovateli správní vyhoštění až na dobu 5 let. Doba 6 měsíců se pohybuje na samé spodní hranici zákonného rozpětí a odpovídá okolnostem věci – zejména nižší závažnosti protiprávního jednání stěžovatele, kterého se dopustil poprvé a pouze krátce (1 den práce bez povolení k zaměstnání či živnostenského oprávnění), jakož i celkovému přístupu stěžovatele v průběhu řízení, který spolupracoval a projevoval „*účinnou lítost*.“ Jeho představa, podle které bylo možno úplně upustit od uložení správního vyhoštění, však zcela pomíjí, že i přes výše uvedené (*de facto* polehčující) okolnosti, se stále jedná o dosti závažné a vědomé protiprávní jednání zasahující do státní politiky zaměstnanosti. Nelze proto souhlasit s tím, že postačilo umožnit stěžovateli vycestovat do domovského státu – bez uložení správního vyhoštění.

[21] Správní orgány při posuzování samotné potřeby uložení správního vyhoštění i délky doby, po kterou byl stěžovateli zakázán vstup na území členských států Evropské unie, postupovaly přiměřeně, a to i ve vztahu k tvrzenému rodinnému, resp. soukromému životu na území České republiky. Stěžovatel na území České republiky pobýval velmi krátkou dobu, během níž si zde nevytvořil sociální či ekonomické vazby; ty má jednoznačně na Ukrajině, odkud pochází a kde pobývá rovněž jeho nejužší rodina (rodiče a sourozenci). Ostatně sám stěžovatel uvedl, že mu žádná překážka k vrácení do domovského státu nebrání. A jde-li o jeho vztah s K. F., nelze nezmínit, že jmenovaná není manželkou stěžovatele, nejedná se o českou státní občanku a není zřejmé, že by byl tento vztah skutečně zásadně ovlivněn vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele.

pokračování

[22] Právo na respektování soukromého a rodinného života požívá ochrany vyjádřené nejen v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ale také – a to především – v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Citovaný článek Úmluvy garantuje ochranu v situacích skutečně nepřiměřeného zásahu do soukromého či rodinného života cizince. To ovšem nebyl případ stěžovatele, a to nejen délkou doby jeho správního vyhoštění, ale i charakterem jeho rodinného, resp. soukromého života na území České republiky a možností jeho přenesení do domovského (příp. jiného) státu. Je totiž třeba brát v úvahu i tzv. extrateritoriální účinky zmíněného čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a mnohdy nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam rodinný a/nebo soukromý život (srov. *mutatis mutnadis* rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, v němž se soud zabýval případem stěžovatele, který trpěl vážnou duševní poruchou, byl ženatý se státní příslušnicí Spojeného království, na jehož území pobýval v době vyhoštění 11 let, a přesto neshledal v případě jeho vyhoštění porušení čl. 3 ani čl. 8 Úmluvy).

[23] Mezinárodní závazek České republiky v podobě čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený všeobecný závazek respektovat volbu stěžovatele a jeho přítelkyně ohledně země jejich společného pobytu. Při stanovení rozsahu povinností státu je nutno uvážit okolnosti každého konkrétního případu (viz např. rozsudek ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94), k čemuž v případě stěžovatele došlo, a Nejvyšší správní soud v tomto ohledu považuje závěry úvah správních orgánů, potažmo krajského soudu za opodstatněné. Ani druhá kasační námitka týkající se přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména z hlediska jeho dopadů do rodinného a soukromého života stěžovatele, tedy není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že podanou kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšné žalované ovšem žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 13. prosince 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu